

24 **I ENTREVISTA**

presència · Del 10 al 16 de novembre del 2006

Les sis actrius que han format part de la companyia al llarg dels seus quinze anys d'existència. / EFE / JULIÁN MARTÍN

T de Teatre / Grup de teatre que ara celebra els quinze anys d'existència

«Mantenir l'èxit és una feinada»

MARIA PASCUAL

● Són quarts de vuit del vespre i arribem al Teatre Poliorama de Barcelona, on les T de Teatre han representat fins aquesta setmana l'espectacle *15*, amb el qual celebren els tres lustres d'existència. En principi l'entrevista estava prevista amb les cinc actrius que participen en l'obra, però quan arribem ens diuen que per diversos motius només podrem entrevistar dues de les integrants de la companyia. Seiem al pati de butaques del teatre i comencem l'entrevista.

— Quin balanç fan d'aquests quinze anys de trajectòria?

— «[Mamen Duch] Absolutament positiu.»

— «[Carme Pla] Hi ha gent que ens pregunta: 'I per què no ho celebren als vint o als vint-i-cinc anys?', però ens venia de gust celebrar els quinze. De moment

•
«Els inicis els recordem amb molt 'carinyo', perquè és un moment en el qual tens moltes ganes, molta energia, que canalitzes cap a la companyia»

•
«Més o menys tots els espectacles ens han funcionat, però hi ha hagut un treball al darrere i s'ha intentat estar-hi sempre»

hem arribat fins aquí i ens ve de gust fer una mena de petita festa. Per això, per exemple, l'espectacle *15* no l'explorem durant quatre anys, com ha passat amb d'altres, ni pensem portar-lo a la resta de l'Estat espanyol, sinó que només el fem aquí a Catalunya. Hem fet gira i ara temporada a Barcelona. És una mica una festa, passar-nos-ho bé.»

— «[M. D.] Quan vam fer deu anys ens ho vam deixar passar i hem dit: 'que no ens passi el mateix', que no sigui que als vint estiguem molt enfeinades.»

— Com es van decidir a formar la companyia?

— «[M. D.] Va ser d'una forma una mica inconscient. Vam començar l'Institut del Teatre juntes, vam fer la tesi juntes, i després no ens volíem esperar que ens truquessin i vam començar a treballar amb el director de la tesi, en Pere Sagristà, i amb ell vam començar a treballar un text

que ens va proposar, *Petits contes misògins*. I d'allà vam començar a fer assajos i després, a presentar-ho a quatre amics i unes quantes persones més que ens poguessin donar feina i, al final, d'allà en va sortir la companyia.»

— Com recorden els inicis de T de Teatre?

— «[C. P.] Amb molt carinyo, perquè és un moment en el qual tens moltes ganes, molta energia, que canalitzes cap a la companyia. Hi dedicàvem moltes hores i l'espectacle *Petits contes misògins* el vam assajar moltíssim. Hi vam incloure contes que ara no hi són; totes fèiem, més o menys, tots els contes... Vam fer moltes provatures abans de decidir quin espectacle quedava finalment. Hi havia moltíssimes ganes, molta il·lusió, sense pretendre que allò acabés sent una companyia ni saber que ho acabaria sent. Ho fèiem simplement per treballar, per poder fer el que ens agradava.»

— I la primera funció?

— «[C. P.] La vam fer a La Cuina de l'Institut del Teatre i estàvem *cadetes*.»

— «[M. D.] Però quan vam sortir hi havia tots els amics i família. La Cuina era un teatre petit, veies a tothom i et senties amb molt de suport.»

— Quan van començar s'imaginaven que quinze anys després la companyia seguiria en actiu?

— «[M. D.] En absolut. Mai t'ho imagines.»

— «[C. P.] Dèiem: 'si fem 50 bolos ja estarem contentes'.»

— «[M. D.] I en vam fer 300 del primer espectacle, 900 del segon...»

— «[C. P.] Era inimaginable.»

— Quin és el secret del seu èxit?

— «[C. P.] No hi ha secret. Suposo que en aquell moment, amb *Petits contes misògins*, d'al-

guna manera vam innovar, vam jugar amb la forma. Cadascun dels contes estava molt treballat i intentàvem explicar-lo molt bé, que la gent l'entengués. Eren contes de Patricia Highsmith, amb la qual cosa hi havia un nivell de text. Vam jugar amb la forma en un dels contes que hem inclòs a l'espectacle *15*, el de punts i comes, que va ser la bomba. Suposo que també vam tenir èxit pel fet de ser cinc dones. Vam sortir en el moment adequat, quan feia falta alguna innovació en aquest sentit, i crec que una mica el secret, si és que n'hi ha, és sortir en el moment adequat amb l'espectacle adequat. Ara, mantenir això és una feinada. Això és com una parella. Tu et pots enamorar d'una persona però mantenir aquella història durant anys és treballar-t'ho. I hi ha èpoques altes i èpoques baixes. Hi ha de tot, i és el que ens ha passat. Més o menys tots els espectacles ens han funcionat, però hi ha hagut un treball al darrere i s'ha intentat estar-hi sempre.»

— **Quin criteri han seguit per triar els gags de l'espectacle?**

— «[M. D.] Hem mirat d'escollir els més representatius o, per exemple, el dels punts i comes, amb què va començar tot, la forma i el contingut. És el que és T de Teatre. I després hem triat els que més ens agradaven, els que més bé quedaven en el conjunt.»

— «[C. P.] Potser n'hem hagut de sacrificar algun que funcionava molt bé per si sol però que en el conjunt de l'espectacle no quedava bé perquè allargava massa o era reiteratiu quant al tema.»

— «[M. D.] N'hi ha molts que són comunitaris, que fem les cinc.»

— **Quina acollida ha tingut l'espectacle 15?**

— «[C. P.] Molt bona. De moment està anant molt bé. A Barcelona no podem prorrogar perquè en aquest teatre es fa *El mètode Grönholm*. Fa il·lusió, però alhora fa pena quan te'n vas amb el teatre ple.»

— **Em deien abans que no tenen previst representar aquest espectacle a Madrid...**

— «[M. D.] Som una companyia que hem anat per l'Estat espanyol però si hem arribat a aquests quinze anys ha estat una mica per la gent de Catalunya, que ens ha donat suport sempre i

que està amb nosaltres des del començament. Llavors era com donar gràcies al públic i gaudir amb ells d'aquesta celebració.»

— «[C. P.] On han vist tots els espectacles i la sèrie és aquí.»

— **Com recorden la seva estada a Madrid amb els espectacles *Homes!* i *Criatures?***

— «[C. P.] Sempre diem que hi ha un abans i un després de Madrid. Amb *Homes!* va ser una bogeria, tot va anar molt bé, feiem moltes funcions a la setmana i la gent reia molt, teníem el teatre ple cada dia.»

— «[M. D.] Va ser molt cansat però molt divertit. I l'estada a Madrid ens va donar peu a poder anar a Buenos Aires, que també va estar molt bé. Vam acabar *Homes!* allà i hi vam estrenar *Criatures*.»

— **I l'estada a Buenos Aires?**

— «[M. D.] Fantàstica. A més, hi vam anar en un moment en el qual el país estava molt amunt.»

— «[C. P.] Quan hi vam anar amb *Criatures* ja començava a davallar una mica.»

— «[M. D.] Però amb *Homes!* hi havia moltes cues al teatre.»

— «[C. P.] Allà hi ha un nivell d'actors molt bo. Nosaltres abans d'estrenar *Homes!* allà vam anar a veure alguna obra de teatre i deiem: 'Mare de Déu senyor!'. Hi ha uns actorassos i unes actrius impressionants.»

— «[M. D.] I hi ha un nivell cultural molt bo. Tothom et coneixia perquè havien anat al teatre.»

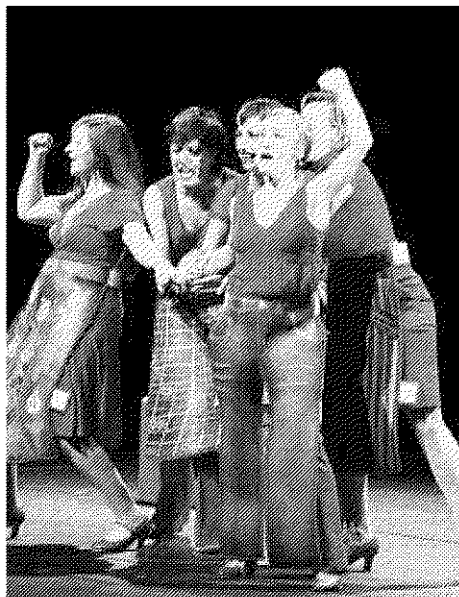
— «[C. P.] La gent és molt llegida. Tenen aquest sentit de l'humor tan irònic, tan fi. Està molt bé. És un país molt maco.»

— **Com va néixer la idea de *Jet Lag*?**

— «[M. D.] Teníem ganes de fer una sèrie i sempre havíem pensat en una *sitcom* perquè és amb públic en directe, i perquè el ritme i la nostra manera de fer comèdia és absolutament de *sitcom*.»

— «[C. P.] És el més teatral de la tele.»

— «[M. D.] Jo diria que de la tele és el més teatral i del teatre és el més televisiu. És com una barreja. Vam començar a treballar amb en Cesc Gay i li vam fer una proposta de projecte, a TVC li va agradar i llavors ja vam començar

Alguns dels espectacles de la companyia. / J. R. / TVC / A. P.

15 anys en un DVD llibre

● El 18 de setembre les sis actrius que han format part de la companyia al llarg d'aquests quinze anys van presentar a la seu de la SGAE a Catalunya un DVD llibre que resumeix la trajectòria de T de Teatre des que es va crear fins a l'actualitat. Mamen Duch explica com va sorgir la idea: «Volem que hi hagués un material gràfic, que es pogués tocar i dir: 'Ostres, això és el que hem treballat'. Hi ha escenes de l'espectacle i tot d'extres, des del començament, des de la primera funció que vam fer a La Cuina, fins a preses falses de *Jet Lag* o coses de broma que hem fet. El llibre és una mica el resum de tots els espectacles, fotos... Més que res, ens feia il·lusió». Carme Pla afegeix: «Ens semblava una manera bonica de celebrar-ho i de tenir un record d'aquests quinze anys». / MARIA PASCUAL

a treballar conjuntament.»

— **Quin balanç en fan?**

— «[C. P.] Molt positiu. És el que fa que ara vingui al teatre molta gent que no hi vindria. Fins i tot gent de quinze anys, que quan nosaltres vam començar ells naixien.»

— «[C. P.] Vénen a veure'ns al teatre perquè volen veure les actrius de *Jet Lag*. Evidentment no hi té res a veure i no fem res de *Jet Lag*, però bé, si això serveix perquè la gent vingui al teatre i potser els agradi i un altre dia vagin a veure una altra obra, benvingut sigui.»

— **La relació amb el públic és diferent al teatre i a la gravació d'una sèrie com *Jet Lag*?**

— «[C. P.] Sí, és diferent perquè el teatre és sense xarxa, si t'equivoques t'espaviles. En canvi, a la tele tornes a repetir i, en aquest sentit, estàs més protegit.»

— «[M. D.] I aquí al teatre el públic està molt apartat, encara que estiguem molt connectats hi ha un *feedback* molt apartat. En canvi a la tele és molt proper.»

— «[C. P.] Parles amb ells, mentre canvien les càmeres potser comentes alguna cosa... El que passa és que, per altra banda, el teatre és més viu en el sentit que és d'un principi a un final, no hi ha pauses. I a la tele sí. És molt diferent, és una altra cosa.»

— **Quins són els seus propers projectes?**

— «[C. P.] Properament tenim prevista una obra de teatre nova, i després ens agradaria fer algun projecte nou per a la tele, el que passa és que tot està molt apuntat, encara.»

— **Tenen projectes professionals individuals?**

— «[C. P.] Una cosa que sempre hem intentat permetre'ns és que si a alguna de nosaltres li surt algun projecte que li fa il·lusió de fer i aquest projecte es pot combinar amb la companyia, perquè sempre la posem com a prioritat, el pugui portar a terme, perquè això també et dona aire. És com una parella oberta.»

— **Així, hi ha T de Teatre per estona?**

— «[M. D.] Esperem-ho!»

— «[C. P.] Per part nostra, de ganes, n'hi ha.»

— «[M. D.] Hi ha T de Teatre per l'estona que tinguem ganes de fer coses juntes.»

— «[C. P.] I ens puguem mantenir.»